

Sygn. akt II Ka 149/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 sierpnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Ewy Woźniak Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Koninie

po rozpoznaniu 12 sierpnia 2022r.

sprawy **J. Ł.**

oskarżonego z art.279§1k.k. w zw. z art.64§1k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz przez obrońcę oskarżonego J. Ł.

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z 2 marca 2022r., sygn. akt II K 430/19

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. B. kwotę 516,60zł

(w tym vat) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w należnej od niego 1/2 części i kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w pozostałej części obciąża Skarb Państwa.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE <i>na podstawie art. 423 § 2 k.p.k. ograniczone do zarzutów apelacyjnych obrońcy, bowiem prokurator w ustawowym terminie nie wniósł o sporządzenie uzasadnienia.</i>	
Formularz UK 2	Sygnatura akt II Ka 149/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 2 marca 2022 r., sygn. akt II K 430/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego orzeczeniu zarzuciła:</p> <p>1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj.:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, w wyniku naruszenia przez Sąd zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z dnia 26.08.2018 r. w miejscowości M. – ustęp XIII aktu oskarżenia, mimo iż wyjaśnienia oskarżonego były w tym zakresie spójne, logiczne i w pełni wiarygodne;</p> <p>b) art. 5 § 2 k.p.k. w wyniku naruszenia zasady „in dubio pro reo” poprzez rozstrzygnięcie nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>

dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

częściowo zasadny

2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

niezasadny

a) art. 46 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w kwotach wskazanych dowolnie przez pokrzywdzonych, mimo iż faktyczna wartość szkody nie została w toku niniejszego postępowania precyzyjnie ustalona i była ona w toku procesu kwestionowana;

b) art. 46 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie, albowiem w przedmiotowej sprawie z uwagi na brak precyzyjnego określenia wartości szkody na dzień popełnienia zarzuczanych oskarżonemu czynów oraz trudności w ustaleniu rzeczywistej wartości szkody, Sąd powinien ewentualnie rozważyć orzeczenie nawiązki w miejsce orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, w zakresie części szkody, której wartość nie została wykazana przez pokrzywdzonych ani należycie ustalona w toku postępowania karnego,

3) błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na tym że:

- oskarżony dopuścił się także popełnienia zarzucanego mu czynu z dnia 26.08.2018 r. w miejscowości M., w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w żadnym zakresie tego nie potwierdza;

- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisane

	<p>oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyny wskazane w pkt 1-3 wyroku jako współsprawcy czynów z art. 279 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k., art. 278 § 1 i 5 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k., podczas gdy prawidłowe ustalenia stanu faktycznego winno prowadzić do wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona co najwyżej pomocnictwa w dokonaniu ww. przestępstw.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja okazała się niezasadna.</p> <p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutu obrony w zakresie przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie przez Sąd, że oskarżony dopuścił się również czynu z dnia 26 sierpnia 2018 r., w miejscowości M., zarzucanego w punkcie XIII aktu oskarżenia. W tym zakresie Sąd słusznie uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia tego czynu. Wbrew stanowisku obrony, okoliczność że oskarżony przyznał się do pozostałych przestępstw, a do tego konkretnego nie, a przy tym nie został złapany na gorącym uczynku w żadnym zakresie nie przesądza o jego niewinności. O sprawstwie i winie oskarżonego świadczy bowiem pozostały materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania, m.in. wyjaśnienia współoskarżonego Z. I. jak i zeznania świadków, tj. S. P., M. K., M. Z. i S. G., z którymi to wyjaśnienia oskarżonego pozostają w bezpośredniej sprzeczności.</p>		

W konsekwencji, w odniesieniu do twierdzeń obrońcy o pojawiających się w sprawie wątpliwościach dotyczących sprawstwa oskarżonego, które winny zostać rozstrzygnięte na jego korzyść wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności. Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd I instancji słusznie uznał, iż nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie tego, że oskarżony J. Ł. dopuścił się popełnienia również czynu z dnia 26 sierpnia 2018 r. w miejscowości M..

W odniesieniu do zarzutu obrazu przez Sąd prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. wskazać należy, iż odstąpienie od naprawienia szkody w całości może mieć miejsce wówczas, gdy ujawniony materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie szkody w całości lub przemawia za tym ocena zachowania pokrzywdzonego (zob. uchw. SN z 26.11.1976 r., VI KZP 11/75, OSNKW 1977, Nr 1, poz. 1). W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie zachodzi,

bowiem każdy z pokrzywdzonych wskazał wartość poniesionej szkody. Mając na uwadze okoliczność, iż Sąd I instancji słusznie nadał prymat wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych, brak jest podstaw do kwestionowania wartości poniesionej przez nich szkody. Nadto co istotne, przedmiotem zaboru najczęściej były pieniądze, zatem pokrzywdzeni nie mieli problemu ze wskazaniem jaka kwota została im skradziona. W odniesieniu z kolei do przedmiotów wartościowych, biżuterii, monet itp. pokrzywdzeni również byli w stanie wskazać ich przybliżoną wartość, zatem niecelowym było przeprowadzanie poszerzonego postępowania dowodowego w tym zakresie. Zwłaszcza, że wartości te jawiły się jako odpowiednie i nie zawyżone.

Jednocześnie w żadnym zakresie nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrony, iż oskarżony co do czynów wskazanych w pkt 1-3 wyroku działał nie jako współsprawca, lecz jako pomocnik. Współsprawstwo oznacza "oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego, które charakteryzuje się po stronie każdego ze współników (partnerów) odgrywaniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego" (Wąsek, Kodeks karny, s. 235). Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony J. Ł., będąc w porozumieniu z Z. I. współuczestniczył w popełnieniu wskazanych czynów, realizował przypisaną rolę w całym procederze. Współsprawstwo oskarżonego Ł. stanowi tzw. współsprawstwo właściwe (dopełniające), charakteryzującego się tym, że poszczególni współdziałający wypełniają znamiona czynu

zabronionego tylko w części ustalonej w wyniku podziału ról. Konstrukcja ta pozwala przypisać każdemu ze współdziałających całość wynikającego z porozumienia czynu zabronionego, a nie tylko wyodrębniony fragment zachowania każdego z nich (P. Kardas, w: Zoll (red.), Kodeks karny, t. 1, 2007, s. 253; A. Sakowicz, w: Królikowski, Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część ogólna, t. 1, 2010 s. 650; Wąsek, Kodeks karny, s. 235; wyr. SA w Gdańsku z 22.4.2015 r., II AKa 98/15, Legalis). Mając na uwadze powyższe, w odniesieniu do stanowiska obrony, dla przyjęcia współsprawstwa oskarżonego Ł. nie ma znaczenia, że jedynie załatwił środek transportu i stał na „czatach”, a zaboru miał dopuścić się współoskarżony Z. I.. Współsprawcy ponoszą odpowiedzialność za przestępstwo, które wykonują wspólnie i w porozumieniu. W konsekwencji każdy ze współsprawców odpowiada również w tej części, w jakiej czynu zabronionego "własnoręcznie" nie zrealizował, ale objęta była porozumieniem.

Kierunek apelacji obligował Sąd odwoławczy do dokonania kontroli instancyjnej w zakresie orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych i orzeczonej na ich podstawie kary łącznej, jednakże i w tym aspekcie nie stwierdzono jakichkolwiek uchybień.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek		
<p>Obrońca oskarżonego wniosła o:</p> <p>1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>-uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z dnia 26.08.2018 r. w Miejscowości M., opisanego w XIII punkcie aktu oskarżenia;</p> <p>-uznanie, iż oskarżony dopuścił się pozostałych zarzucanych mu czynów wskazanych w pkt 1-3 wyroku, tj. czynów z art. 279 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k., art. 278 § 1 i 5 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w formie pomocnictwa, a nie współsprawstwa i wymierzenie mu za te czyny kary przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia na podstawie art. 19 § 2 k.k. i art. 60 § 6 k.k.,</p> <p>ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p>2.zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu adw. E. B. kosztów udzielonej oskarżonemu z urzędu pomocy prawnej w postępowaniu apelacyjnym, nieopłaconych w całości ani w części, wg. norm przepisanych;</p> <p>3.nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania i opłatą, z uwagi na jego rażąco trudną sytuację materialną i życiową.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji,		

odnoszących się do braku winy oskarżonego co do czynu opisanego w punkcie XIII aktu oskarżenia, stąd brak jest podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia wskazanego czynu.

Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej nie powziął wątpliwości, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów wskazanych w pkt 1-3 wyroku, tj. czynów z art. 279 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k., art. 278 § 1 i 5 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w formie współsprawstwa, a nie jak podnosi obrona, w formie pomocnictwa. W konsekwencji brak jest podstaw do wymierzenia oskarżonemu za te czyny kary przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia na podstawie art. 19 § 2 k.k. i art. 60 § 6 k.k.

Z kolei zasadny okazał się wniosek obrońcy o zasądzenie na jej rzecz kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu pomocy prawnej w postępowaniu apelacyjnym, wobec złożonego oświadczenia iż nie zostały one opłacone w żadnej części

Nadto z uwagi na trudną sytuację majątkową oskarżonego, zasadny okazał się wniosek o zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w należnej od niego 1/2 części.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>I.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wina oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzeczona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczenie na poczet orzeczonej kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w 1/2 części na rzecz pokrzywdzonych, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości Sądu odwoławczego w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów. W toku kontroli instancyjnej nie dopatrzono się uchybień w zakresie wymiaru poszczególnych kar jednostkowych jak i orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy nie dopatrzył się uchybień w zakresie zaliczenia na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie oraz w zakresie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody w 1/2 części na rzecz pokrzywdzonych. Brak jest przy tym uchybień w przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem I instancji.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	<p>Sąd na podstawie §17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. B. kwotę 516,60 złotych (w tym VAT) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w należnej od niego 1/2 części, bowiem ich uiszczenie z uwagi na sytuację majątkową byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.</p>

7. **PODPIS**

Agata Wilczewska

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. Ł.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina oskarżonego	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana